

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **N. A.**, narozen X
státní příslušník Afghánské islámské republiky
t. č. X
zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským
sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Na Baních 1535, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2020, čj. KRPS-175406-17/ČJ-2020-010022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Jindřichu Lechovskému se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce žalobou napadl rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2020, čj. KRPS-175406-17/ČJ-2020-010022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění zákona č. 176/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o zajištění žalobce za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie,

a to nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

2. Žalobce v žalobě, ve znění jejího doplnění ze dne 24. 8. 2020, namítl, že jeho zajištění je v rozporu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Podle žalobce žalovaná nedostatečně posoudila realizovatelnost účelu zajištění s ohledem na možnost předání žalobce do Rumunska. Tento stát není schopen zabezpečit řádný průběh řízení o mezinárodní ochraně a v jeho azylovém systému jsou dány systematické nedostatky. Žalovaná se rovněž nezabývala tím, že Rumunsko je zásadním způsobem zasaženo pandemií nemoci covid-19 a že žalobci hrozí nebezpečí nákazy. Zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu jsou přelidněné a bojují s nedostatečným hygienickým vybavením a přístupem ke zdravotním službám; pokoje, kuchyně, koupelny a WC jsou nevyhovující. Mezinárodní organizace pro migraci dne 10. 3. 2020 vyzvala státy, aby byly tranzitní cesty uprchlíků dočasně pozastaveny. Bylo povinností žalované posoudit otázku nedostatků v rumunském azylovém systému z úřední povinnosti. V této souvislosti žalobce odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27. Nedostatky rumunského azylového systému žalobce shledává v otázkách zabezpečení práva na právní pomoc a integrace. Odvolal se přitom na závěry dokumentu „*Country Report: Romania. Asylum Information Database: European Council on Refugees and Exiles. 2019 update*“.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby. Mimo jiné uvedla, že je toho názoru, že v Rumunsku dodržují standard ochrany lidských práv, přičemž ani z aktuálních informací a situace nijak nevyplývá, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky. Podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě nenesou trhliny, a proto zde nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalovaná vycházela z výpovědi žalobce, který neuvedl žádné důvody, pro které by nemohl být vrácen zpět do Rumunska a na základě kterých by bylo možno usuzovat, že mu tam hrozí nelidské či ponižující zacházení. Žalobce sám v Rumunsku požádal o udělení mezinárodní ochrany, a musel tedy vědět, že je pro něj tento stát bezpečnou zemí. Onemocnění covid-19 má v současné době stoupající tendenci na území celé EU a nejen zde. Pokud by situace v Rumunsku byla natolik kritická, že by předání žalobce nebylo možné, aby žalobce nebyl tímto virem ohrožen více než na území České republiky, Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) by nezahájilo řízení o předání žalobce zpět do Rumunska. Žalovaná si je vědoma, že tranzitní cesty a readmise byly dočasně pozastaveny, ovšem ke dni 15. 6. 2020 byly opět obnoveny.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Dne 19. 7. 2020 žalovaná zajistila žalobce podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť byl důvod se domnívat, že žalobce neoprávněně vstoupil na území ČR nebo zde neoprávněně pobývá [úřední záznam o zajištění cizince ze dne 19. 7. 2020, č. j. KRPS-175406-3/ČJ-2020-010024] a téhož dne žalobce podal žalované vysvětlení [protokol ze dne 19. 7. 2020, č. j. KRPS-175406-13/ČJ-2020-010024].

5. Napadeným rozhodnutím žalovaná žalobce zajistila podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do státu vázaného nařízením Dublin III.
6. Z informace o zjištění shody v systému EURODAC ze dne 20. 7. 2020, č. j. KRPS-175406-30/ČJ-2020-010022, vyplývá, že členským státem EU, v němž bylo či je vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, je Rumunsko. Opatřením ze dne 28. 7. 2020, č. j. OAM-403/DS-PR-2020, ministerstvo informovalo žalovanou o zahájení řízení podle nařízení Dublin III s tím, že dne 28. 7. 2020 byla odeslána žádost o přijetí zpět do Rumunska na základě shody otisků prstů v systému EURODAC, přičemž lhůta pro odpověď byla stanovena na 11. 8. 2020. Opatřením ze dne 11. 8. 2020, č. j. OAM-403/DS-PR-2020, ministerstvo žalovanou informovalo, že Rumunsko zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět, a požádalo proto o prodloužení lhůty pro zajištění nejdéle do 21. 9. 2020. Dne 25. 8. 2020 bylo žalobci předáno rozhodnutí ministerstva o předání zpět do Rumunska podle nařízení Dublin III.
7. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná především vychází ze skutečnosti, že žalobce byl dne 19. 7. 2020 kontrolován hlídkou Policie ČR v místě benzinové čerpací stanice na dálnici D5 ve směru na Plzeň. Žalobce cestoval v nákladovém prostoru nákladního vozidla. Žalobce hlídce předložil náhradní cestovní doklad vydaný v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku. Žalovaná dále vycházela ze skutečností sdělených žalobcem při podání vysvětlení: žalobce pochází z Afghánistánu, který společně s matkou a sourozenci opustil přibližně před 3 lety; poté žil v Íránu a v Turecku; z Turecka se přes Řecko, Severní Makedonii a Srbsko dostal do Rumunska, kde požádal o mezinárodní ochranu; po čtrnáctidenní karanténě žil přibližně měsíc v bytovém středisku, které dobrovolně opustil; převaděč jej s dalšími Afghánci odvedl na parkoviště k jednomu z návěsů, který byl odemčený, s tím, že nákladní vozidlo mělo jet do Německa; žalobce se chtěl dostat do Francie za kamarádem; cesta trvala přibližně čtyři dny.
8. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěla mimo jiné k závěru, že jsou splněny podmínky pro zajištění žalobce za účelem jeho předání na základě nařízení Dublin III podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se zabývala rovněž otázkou, zda v Rumunsku existují systémové nedostatky řízení o udělení mezinárodní ochrany. Uvedla, že takové nedostatky v řízení žalobce nenamítal a žalované žádné nedostatky nejsou známy. Rumunsko je součástí EU a jedná se o bezpečnou zemi s běžnými „azylovými procedurami“. Žalobkyně se při své činnosti dosud nesetkala s negativní námitkou ohledně řízení o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku. Žalobce při podání vysvětlení neuvedl jakoukoliv překážku, která by mu bránila v návratu do země předání. Na základě toho žalovaná konstatovala, že v Rumunsku k uvedeným nedostatkům nedochází, přičemž o tom neexistují důvodné pochybnosti.

Posouzení žaloby soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Poté přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.),

přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

10. Jelikož žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Dokazování soud neprováděl.
11. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
12. Podle čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (Úřední věstník Evropské unie 2012/C 326/02) nesmí být nikdo mučen ani podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.
13. V nyní posuzované věci žalobce namítá výhradně nedostatečnost posouzení realizovatelnosti účelu zajištění s ohledem na možnost jeho předání do Rumunska, a to jednak z důvodu existence systémových nedostatků rumunského azylového systému a jednak z důvodu zasažení Rumunska pandemií onemocnění covid-19.
14. Z judikatury NSS plyne, že nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců je úvaha zajišťujícího správního orgánu o tom, zda je vůbec možná realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn (srov. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, čj. 1 As 12/2009-61, č. 1850/2009 Sb. NSS). Tento názor byl správními soudy dále rozveden ve vztahu k zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle nařízení Dublin III.
15. Z rozsudku NSS č. j. 1 Azs 91/2016-27, na který odkazuje sám žalobce, tak vyplývá, že „[p]ři posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do něž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu, povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“ Případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní

ochranu v zemi, kam má být cizinec předán se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti.“

16. V této souvislosti však zdejší soud upozorňuje na to, že předmětem napadeného rozhodnutí a rozhodnutí o zajištění za účelem předání podle nařízení Dublin III obecně, je omezení, respektive zbavení, osobní svobody cizince, nikoliv jeho předání, o kterém se rozhoduje samostatným rozhodnutím, které je soudně přezkoumatelné. Povinností zajišťujícího správního orgánu tak sice je zabývat se možností realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn, avšak nikoliv otázku realizace tohoto účelu definitivně vyřešit. Tato povinnost přitom míří zejména na situace, kdy je vzhledem ke skutkovým okolnostem případu již v době vydání rozhodnutí o zajištění zjevné, že účel zajištění nebude moci být realizován. Z pozdější judikatury NSS tak plyne, že zajišťující správní orgán není povinen se k otázce systémových nedostatků vůbec vyjadřovat, pokud 1) to cizinec ve správním řízení nenamítne, 2) zajišťující správní orgán dospěl k závěru, že azylové řízení ve státě předání netrpí systémovými nedostatky, a 3) nejsou důvodné pochybnosti o tom, že azylové řízení státu předání má systémové nedostatky (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS). Ze skutkových zjištění vycházejících z obsahu správního spisu přitom neplyne, že by kterákoliv z uvedených tří podmínek byla splněna. Žalobce v rámci podání vysvětlení uvedl, že si je vědom toho, že žádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku, přičemž žádné překážky návratu do Rumunska neuvedl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná si systémových nedostatků rumunského azylového systému není vědoma a nemá ani ze své úřední činnosti poznatky o tom, že by takové nedostatky ve vztahu k Rumunsku někdo namítal. Přesto se však žalovaná touto otázkou, tj. faktickou a právní uskutečnitelností předání, zabývala, přičemž dospěla k závěru, že k systémovým nedostatkům azylového systému v Rumunsku nedochází.
17. Zdejší soud dále uvádí, že podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je překážkou pro zajištění za účelem předání existence závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů ve státě předání, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Z toho vyplývá, že nikoliv každý nedostatek azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v přijímajícím členském státě předání a zajištění brání. Takové nedostatky musejí být *systémové* a musejí dosahovat takové *intenzity*, aby hrozilo riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2020, č. j. 10 Azs 305/2019-25). Spojuje-li žalobce nedostatky rumunského azylového systému s horší realizací práva na právní pomoc a nedokonalostí integrace žadatelů a držitelů mezinárodní ochrany, nelze to považovat za systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Námitka je proto nedůvodná.
18. Obdobně soud posoudil námitku, že předání žalobce do Rumunska není možné, neboť tomu brání zhoršující se epidemiologická situace související s onemocněním covid-19. Předně denní nárůst počtů případů nakažených a absolutní počet nemocných roste v případě této nemoci nejen v Rumunsku (jak tvrdí žalobce), nýbrž rovněž v České republice. Navíc aby stav této nemoci na území Rumunska mohl zabránit předání žalobce podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, musela by tamější epidemiologická situace nést pro žalobce v případě jeho předání riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Tuto skutečnost žalobce v řízení před žalovanou netvrdil a z odůvodnění napadeného

rozhodnutí je patrné, že toto není známo ani žalované. Žalobce tyto okolnosti sice tvrdí (avšak neprokazuje) v žalobě, nicméně ani v tomto případě žalobcem tvrzený stav epidemiologické situace v Rumunsku a s ní souvisejících podmínek pobytu žadatelů o udělení mezinárodní ochrany nedosahuje intenzity podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Proto stejně jako argumentace systémovými nedostatky z jiných důvodů, tak i z důvodu existence epidemie onemocnění covid-19 v jiném členském státě může připadat v úvahu pouze tehdy, musí-li být zajišťujícímu orgánu zřejmé, že předání cizince by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy EU, neboť i pro tento případ si orgány členských států (včetně orgánů ochrany veřejného zdraví) musejí vzájemně důvěřovat (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 305/2019-25). Žalobcem uvedená výzva Mezinárodní organizace pro migraci pak má povahu právně nezávazného dokumentu. I tato druhá žalobní námitka je proto nedůvodná.

19. Jen pro úplnost soud uvádí, že neprovedl důkaz dokumentem „*Country Report: Romania. Asylum Information Database: European Council on Refugees and Exiles. 2019 update*“, neboť již samotná tvrzení, k jejichž prokázání žalobce tento důkaz navrhuje, vedou k závěru o nedůvodnosti příslušného žalobního bodu. Jejich prokázání by na tomto závěru nemohlo ničeho změnit.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

20. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a nebyla zjištěna žádná vada, k níž by bylo třeba přihlídnout i bez námítky, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.
22. Usnesením ze dne 3. 8. 2020, č. j. 48 A 3/2020-17, byl žalobci ustanoven k ochraně jeho práv zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 10 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Ustanovený zástupce provedl v řízení jeden účelný úkon právní služby, a to sepsí doplnění žaloby ze dne 24. 8. 2020 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Mgr. Lechovský byl ustanoven zástupcem z důvodů, že již dříve iniciativně o své vlastní vůli převzal zastoupení žalobce a že byl s případem seznámen již před svým ustanovením, jak žalobce uvedl v návrhu na ustanovení zástupce. Právní úkon spočívající v převzetí zastoupení tak byl proveden mimo rámec tohoto řízení, a to na náklady samotného zástupce žalobce v rámci jeho setrvale uplatňované podnikatelské strategie spočívající ve vyhledávání klientů v zařízeních pro zajištění cizinců za účelem vytvoření předpokladů pro to, aby byl následně soudem ustanoven jejich zástupcem a získal nárok na poskytnutí odměny a náhrad ze státního rozpočtu. Za úkon spočívající v převzetí zastoupení nenáleží proto zástupci žalobce odměna. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního

tarifu] a náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny a náhrady odvést, tj. o částku 714 Kč (21 % z 3 400 Kč). Ustanovenému zástupci žalobce tak náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové částce 4 114 Kč.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. září 2020

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce